

Arrest

nr. 229 798 van 4 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GOHIMONT
Dijlestraat 9
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juli 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. RONSE, die *loco* advocaat G. GOHIMONT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2018 is verzoekster aangekomen.

Op 26 april 2019 dienen verzoekster en dhr. M.E. een huwelijksaangifte in. Het huwelijk werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand uitgesteld tot 25 juli 2019.

Op 12 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 juli 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: I., S.

geboortedatum: (...)1997

geboorteplaats: Gomo Jabolchishte

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

2° in volgende gevallen :

de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat hij/zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 02/08/2018 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene zwanger is, geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoekster is zwanger en de datum van bevalling is voorzien op 25 december 2019.

Op 9 augustus 2019 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 14 september 2019 is verzoekster in het huwelijk getreden met dhr. M.E.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het voorzichtigheidsbeginsel en gezag van gewijsde.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De verzoekster betwist de beslissing van 12.7.2019 en heeft een belang te handelen

In zoverre dat de verweerder partij haar verplichting tot grondigheid en behoorlijk bestuur heeft geschonden door een onevenredige beslissing te nemen ten aanzien van de verzoekende partij ;

Overwegende dat de formele redenering van bestuurshandelingen een wezenlijke formaliteit vormt die bestaat in de vermelding in het instrumentum van een bestuurshandeling van de rechtsgronden, dat wil zeggen dat de normatieve bepalingen die de auteur van de handeling treft toe te passing, en de feitelijk gronden, namelijk de omstandigheden die tot de vastelling ervan hebben geleid, die de basis van deze handeling vormen ;

Dat deze verplichting door de wet van 29 juli 1991 werd veralgemeend tot alle individuele administratieve handelingen

Dat het doel van de bovengenoemde wettelijk bepalingen is om de administratie te dwingen ‘om de rechter een dergelijke basis te bieden voor zijn wettigheidstoetsing’ en dat ‘de algemene motiveringsplicht voor de administratieve handelingen in deze vorm ook een essentiële garantie is voor de functioneren, dat wil zeggen voor de controle van de wettigheid van administratieve handelingen’ (Dominique Lagasse, de wet van 29/7/1991, JT, pagina 737) ;

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herinneren eraan dat ‘in het geval van besluiten die onderwerpen waren van discussies waarover de autoriteit over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt en de redenen gedetailleerd moeten zijn. ‘ ;

Dat in de rechtvaardiging van het amendement dat uiteindelijk artikel 3 werd van de wet op de formele motivering van de administratieve handelingen, staat : ‘ Als de motivatie verplicht is, moet er een evenredigheidsrelatie zijn tussen het belang van de beslissing en de motivatie ervan’. Dit is de betekenis van de uitdrukking : ‘ Het moet voldoende zijn’. In de Kamercommissie was de minister van mening dat ‘deze verplichting bovendien algemeen blijft en evenredig moet zijn aan het belang en de reikwijdte van de beslissing’ (de verplichting om de administratieve handelingen te motiveren, Brugge, Chartes, 1992, pagina 6) ;

Dat de formele motivatie voldoende moet zijn zoals gespecificeerd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de term ‘voldoende’ inhoudt dat de in de wet voorziene motivatie en in feite op evenredige wijze rekening moet houden met elementen die aan haar beoordeling zijn voorgelegd;

De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de doctrine die luidt: “Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een bestand (ten nadeel van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende”

Die naleving van deze vereiste moet worden beoordeeld in het licht van het hoofddoel van de wet, namelijk om de geadresseerde van een administratieve handeling in staat te stellen de feitelijke en juridische redenen te begrijpen die de administratie ertoe hebben gebracht de handeling vast te stellen in kwestie en hem bijgevolg in staat stellen om de wettigheid en relevantie van deze beslissing en dus ook de mogelijkheid om het voor de rechter te betwisten beter te beoordelen. (RvS. 14/06/2002, nr. 107.842).

De beslissing van het Vreemdelingenbureau moet niet alleen voldoende gemotiveerd zijn, maar ook een nauwkeurige motivering en een grondig onderzoek van de praktische situatie van de verzoekende partij; Dat dit niet het geval was;

Terwijl de verzoekster één jaar geleden in België is aangekomen, heeft ze al zowel wettelijk samenleven als religieuze huwelijken gesloten; dat ze vervolgens alle administratieve formaliteiten vervulde die nodig waren voor de viering van haar burgerlijk huwelijk en vooral dat ze zwanger werd van haar toekomstige echtgenoot, die BELGISCH is;

Dat de tegenpartij hiervan op de hoogte moet zijn en dat bovendien, indien de situatie van de verzoekster niet zou worden geregulariseerd bij de geboorte van haar kind gepland voor half december 2019 (zie stuk10), de verzoekster zal worden gestaafd en gerechtigd om een aanvraag voor een bijlage 19 ter in te dienen;

Dat het kind van het echtpaar moet worden geboren in België waar de zwangerschap van mijn verzoekster wordt gevolgd (zie stuk 10 en ook stuk 12) en dat hij in België naar school zal gaan;

Dat het gezin al een echte familie-eenheid vormt, verenigd en vrijwillig;

Verzoekster verwees naar de elementen van aanvraag 9bis die zij tegelijk met het onderhavige beroep had ingediend (zie stuk 15).

Er zij aan herinnerd dat de Belgische grondwet, het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind en het Internationaal Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens het recht op onderwijs en opleiding garanderen voor elk minderjarig kind en ongeacht verblijfsstatus.

In dit verband erkent de Raad van State dat "de verplichting om een schooljaar te onderbreken bijzonder nadelig kan zijn voor een kind, bijvoorbeeld voor zijn ouders, voor hun terugkeer naar hun land van herkomst of voor een derde land. " waar ze kunnen verblijven om een verblijfsvergunning aan te vragen bij de Belgische diplomatieke autoriteiten, vooral omdat dit voortvloeit uit de parlementaire procedures van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie ... van deze wet, de leeftijd van de onderwijs begint na twee en een half jaar "(RvS, 18 februari 2004, arrest 128.254, Rev. dr., nr. 127, 2004, p. 65; RvS, 12 maart 2004, arrest 129.228, Rev. dr. 127, 2004, p. 68 RvS, 24 mei 2004, arrest 131 652, .Rev. dr. No. 128, 2004, p.221);

Artikel 2.2 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt:

"Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om ervoor te zorgen dat het kind effectief wordt beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op basis van de wettelijke status, activiteiten, uitgesproken meningen of overtuigingen van zijn ouders, wettelijke vertegenwoordigers of leden van zijn familie ";

Volgens artikel 3.1 van dit zelfde verdrag:

"Bij alle beslissingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn, rechtbanken, administratieve autoriteiten of wetgevende instanties, moeten de belangen van het kind voorop staan" ;

De Raad van State verwijst zelf naar de notie van het belang van het kind door te beslissen dat: "Het noodzakelijk is om met name rekening te houden met het belang van het kind dat primair behoefte heeft aan stabiliteit (RvS, nr. 164.518, 8 november 2006), waaruit een rechtstreekse toepasselijkheid van genoemd verdrag blijkt;

Ten slotte, volgens artikel 28.1:

"Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs en met name om ervoor te zorgen dat dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen wordt uitgeoefend ...";

Volgens de Belgische rechtbanken impliceert het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind bovendien dat kinderen een subjectief recht op onderwijs hebben (BW. Brussels, ref.), 13 mei 2005, gepubliceerd op de website www.sdj.be);

Het recht op onderwijs wordt ook gewaarborgd door artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en 13.2 (a) van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (Luik, 19 november 2004, JLMB, 2005/23, 1024);

Bovendien heeft het Europees Hof ook de mogelijkheid gekregen om de in het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind erkende rechten in herinnering te brengen, terwijl het recht van staten om een migratiebeleid te voeren wordt erkend, maar met strikte naleving van zijn internationale verplichtingen. ;

Op basis van deze trend wordt algemeen aanvaard dat de specifieke factoren voor de integratie en het gezinsleven in België van de minderjarige ertoe kunnen leiden dat de autoriteit de reden rechtvaardigt waarom zij de terugkeer van de aanvrager naar haar land beschouwt van oorsprong die nodig is om een verblijfsvergunning aan te vragen volgens de gebruikelijke procedure;

Deze rechtvaardiging is des te noodzakelijker met het oog op artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, dat vereist dat het belang van het kind in alle beslissingen voorop staat zorgen;

In casu zijn de belangen van het kind in de onmiddellijke toekomst van de verzoekster en van haar echtgenoot noodzakelijkerwijs in het onderhavige geval om zijn leven bij zijn moeder EN zijn vader te kunnen voortzetten; en dan, wanneer hij oud genoeg is, zijn opleiding normaal hier in België te volgen; Dat dit belang bijgevolg moet worden beschouwd als een primordiaal element in de besluitvorming door de autoriteit;

Dat de tegenpartij in dit geval geen diepgaand onderzoek heeft verricht naar de concrete situatie van laatstgenoemde, omdat zij geen rekening heeft gehouden met de elementen van het administratieve dossier die dit alles aantonen en het feit dat de moeder van het kind woont hier met haar (toekomstige) echtgenoot en duurzame verankering in het Belgische maatschappelijk middenveld;

Dat deze beslissing een stereotiep principebesluit lijkt te zijn en gegrond op de motivering van een foutieve redenering;

Dat, inderdaad, in de overweging dat de verzoekster geen gebruik kan maken van de situatie omdat deze het gevolg is van de keuze van de verzoekster om op het grondgebied van het Koninkrijk te wonen met een verouderd visum, maar waarover zij IN EEN GOED GELOOF heeft uitgelegd dat het was vanwege de voorbereidingen voor haar huwelijk en ook vanwege haar zwangerschap dat ze de formaliteiten die nodig waren voor haar vernieuwing niet tijdig volbracht, de beklaagde niet aandachtig was voor de zaak die ons aangaat en de concrete omstandigheden;

Dat uw Raad bevoegd is om bij de uitoefening van zijn controle op de wettigheid alleen te controleren of de autoriteit haar beslissing heeft genomen op basis van de juiste feitelijke elementen of deze correct heeft geanalyseerd, en of basis heeft het niet tot een onevenredige conclusie geleid;

Terwijl het evenredigheidsbeginsel een toepassing is van het redelijkheidsbeginsel en een redelijke evenredigheidsverhouding vereist tussen de feitelijke gronden voor een administratieve handeling en het voorwerp ervan.

Dat de zorgplicht vereist dat de administratie "ervoor zorgt dat, alvorens een beslissing te nemen, alle relevante gegevens van de zaak verzamelt en zorgvuldig onderzoekt om een beslissing te nemen met volledige kennis van zaken" (EC, 23 februari 1996, nr. 58.328), vereist deze plicht ook dat de administratie "een volledig en bijzonder onderzoek van de gegevens van de soort uitvoert, alvorens een beslissing te nemen". (RvS., 31 mei 1979, nr. 19.671)

Dat "de materiële zorgplicht vereist dat bij de voorbereiding en het nemen van een beslissing van de autoriteiten alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen. Voorzichtigheid bij het ontdekken van de feiten en de vereiste van zorgvuldig onderzoek vormen een wezenlijk bestanddeel van de wet "(RvS nr. 130.662, 27 april 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99);

Eerste middel

Overwegende dat uw Raad in een arrest van de LMOE nr. 156 439 van 13 november 2015 in zaak 78 987 / VII reeds heeft geschat dat:

Deze redenering kan echter niet als toereikend worden beschouwd, aangezien het helemaal niet mogelijk is te begrijpen waarom de verwerende partij in casu van mening is dat bovengenoemde elementen niet van dezelfde aard zijn om de aanvrager in staat te stellen een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Het ontbreken van een motiveringsverplichting voor de bestreden beschikking kan in dit verband niet worden ingeroepen, omdat bovengenoemde redenen lijkt te voortvloeien uit een principiële positie van de verweerder, afgeleid uit een arrest van Raad van State, zonder enige beoordeling van de situatie van verzoeker, heeft in zijn verzoekschrift aangevoerd. In dit perspectief, de klachten van de aanvrager, zoals vermeld in 2.1; zijn gerechtvaardigd

Dat de verzoekende partij in haar verzoek om regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, de realiteit van haar duurzame verankering op het grondgebied van het Koninkrijk en haar persoonlijke situatie (al religieus getrouwd en zwanger, anders, ook al aandeelhouder in het bedrijf van haar man)

Dat de redenering van het betwiste besluit de realiteit van deze unie niet betwist

Dat, hoewel de verweerder dit erkent, deze een beslissing neemt die een principiële beslissing lijkt te zijn (het bevel om het grondgebied te verlaten);

Gelet op het voorgaande volstaat dit middel om de nietigverklaring van de bestreden beschikking te rechtvaardigen;

Tweede middel

Overwegende dat volgens het beginsel van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het beginsel van voorzichtigheid, elke administratieve autoriteit een concreet, volledig, attent, billijk en serieus onderzoek van de omstandigheden van het geval moet verrichten; dat het een grondig onderzoek van de feiten moet uitvoeren, de nodige informatie moet verzamelen voor de besluitvorming en rekening moet houden met alle elementen van het dossier, zodat het zijn beslissing willens en wetens kan nemen na redelijke waardeerde (wij onderstrepen) alle elementen die nuttig zijn voor de oplossing van de zaak (J. JAUMOTTE, "De algemene

beginselen van administratief recht door middel van administratieve jurisprudentie" in de Raad van State van België, vijftig jaar na de oprichting ervan (1946-1996), ULB, Brussel, Bruylant, 1999, pagina 687);

Overwegende dat het evenredigheidsbeginsel een toepassing is van het redelijkheidsbeginsel en een redelijke evenredigheidsverhouding vereist tussen de feitelijke gronden voor een administratieve handeling en het voorwerp ervan;

Dat de zorgplicht vereist dat de administratie "ervoor zorgt dat, alvorens een beslissing te nemen, alle relevante gegevens van de zaak verzamelt en zorgvuldig onderzoekt om een beslissing te nemen met volledige kennis van zaken" (RvS, 23 februari 1996, nr. 58.328), vereist deze plicht ook dat de administratie "een volledig en bijzonder onderzoek van de gegevens van de soort uitvoert, alvorens een beslissing te nemen". (RvS., 31 mei 1979, nr. 19.671)

Dat "de materiële zorgplicht vereist dat bij de voorbereiding en het nemen van een beslissing van de autoriteiten alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen. Voorzichtigheid bij het ontdekken van de feiten en de vereiste van zorgvuldig onderzoek vormen een wezenlijk bestanddeel van de wet "(RvS nr. 130.662, 27 april 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99);

Overwegende dat uit de motivering van de beslissing verneemt dat verweerder niet betwist dat verzoekster met haar toekomstige echtgenoot in België woont, Het moet ook bekend zijn dat het paar binnenkort een kind krijgt!

Dat de verwerende partij en de goede integratie van mijn verzoekster in het Belgisch maatschappelijk middenveld niet betwist, zodat deze elementen perfect zijn ingeburgerd;

Dat de verweerder daarom een afwijzingsbesluit neemt zonder de feitelijke elementen, noch de duurzame verankering van de aanvrager, noch zijn familie en privébanden hechten

(artikel 8 EVRM)

Dat heeft verzoeker inderdaad een reeks documenten ingediend waaruit blijkt dat hij de zetel en de basis van zijn privé- en gezinsleven in België heeft gevestigd;

Dat bovendien, zoals hierboven vermeld, de verweerder de bijzonder belangrijke banden en ankerplaatsen erkent sinds zijn aankomst op het grondgebied van het Koninkrijk;

Daarom is de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onevenredig voor zover uit het dossier blijkt dat de aanvrager een duurzaam anker in het Belgische maatschappelijk middenveld heeft en dat zij, gezien haar zwangerschap, niet kan uitvoeren het bevel om het hem meegedeelde grondgebied te verlaten;

Derde middel

Overwegende dat het recht op eerbiediging van het privé- en / of gezinsleven wordt beschermd door onze grondwet in artikel 22 en door internationale teksten, waaronder artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden Artikelen 23, 24 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten;

Dat artikel 8 van de EVRM, waarin het recht van iedereen is vastgelegd om zijn / haar 'privé- en gezinsleven' te respecteren en zo het individu beschermt tegen willekeurige inmenging door de overheid; het beschermt het "recht van ieder mens om zijn emotionele, seksuele en familierelaties te leven met respect voor zijn vrijheid, waardigheid en verantwoordelijkheid";

Dat dit artikel niet het begrip "gezinsleven" of het begrip "privéleven" definieert; Dat deze twee begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd; Dat deze begrippen in feite worden gewaardeerd;

Met betrekking tot het begrip "privéleven" erkent het EHRM dat dit concept een brede term is en dat het niet mogelijk of noodzakelijk is om een alomtvattende definitie te geven (EHRM van 16 december 1992), , Niemietz tegen Duitsland, §29);

Dat, aangezien dit een eerste toelating is, zoals in het onderhavige geval, het EHRM van mening is dat er geen sprake is van inmenging en dat er geen onderzoek is op basis van de tweede alinea van artikel 8 van het EVRM. Het EHRM acht het echter noodzakelijk om te onderzoeken of de staat een positieve verplichting heeft om het privé- en / of gezinsleven in stand te houden en te ontwikkelen (arrest van het EHRM van 28 november 1996, Ahmut tegen Nederland). , § 63, van 31 januari 2006, Da Silva en Hoogkamer tegen Nederland, § 38);

Dat dit onderzoek wordt uitgevoerd door de betrokken belangen in evenwicht te brengen. Als uit deze belangenafweging blijkt dat de staat door een dergelijke positieve verplichting is gebonden, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. Het Verenigd Koninkrijk, § 37);

Laten we er echter aan herinneren dat het EHRM ook heeft toegegeven dat de staat de bevoegdheid heeft om de voorwaarden voor binnenkomst en uitgang van zijn grondgebied vast te stellen; Dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM en andere bepalingen van het Verdrag en artikel 22 van de Belgische grondwet enerzijds de volgorde van de garantie zijn en niet alleen de goodwill of de praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83), en ten tweede dat deze artikelen voorrang hebben op de bepalingen van de wet van 15 december 1980, is het aan de administratie van om een zo rigoureuze mogelijke beslissing te nemen over de zaak, afhankelijk van de omstandigheden waarvan zij op de hoogte is of zou moeten zijn;

In dit geval, vertoont de verzoekster partij voldoende nauwe banden op het grondgebied van het Koninkrijk voor zover zij in België een basis en een duurzaam ankerplaats heeft gebouwd met haar zwangerschap en het ongeboren kind waarvan ze in december zal bevallen en die komt uit haar verbintenis met een Belg.

Dat, gelet op het feit dat niet wordt betwist dat dit een eerste toelating is, moet worden onderzocht of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op gezins- en privéleven te waarborgen;

Om de omvang van deze verplichting op grond van artikel 8, § 1 van het EVRM te bepalen, moet worden nagegaan of er obstakels voor de ontwikkeling of het voortbestaan van het gezinsleven kunnen worden vastgesteld;

Dat in geval van weigering van de aanvraag voor verblijfsvergunning, de basis en de duurzame verankering van de aanvrager in gevaar kunnen worden gebracht vanwege de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten! ;

Dat een dergelijke terugkeer ook bindend zou zijn voor zover de verzoekende partij terugkeert naar zijn land van herkomst en waar zij al vele maanden niet meer woont, en dat er niemand is om haar te zorgen en ook niemand voor haar zwangerschap;

Dat elk individu zijn integratie na zo'n verblijf verliest voor zover elk maatschappelijk middenveld voortdurend in beweging is, zodat de verzoekende partij opnieuw een "integratiecursus" moet volgen, onder voorwaarden die we kennen , in haar eigen land van herkomst en dit terwijl ze zwanger is! ;

Dat de tegenpartij om deze redenen de hierboven in dit beroep genoemde beginselen en middelen heeft geschonden;

Dat het middel serieus en goed gegrond is;"

2.2 Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat *in casu* de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan haar wettelijk is toegestaan. De gemachtigde specificeert dat verzoekster, volgens het overgemaakte paspoort, recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 2 augustus 2018 waardoor het regelmatig verblijf is verstreken.

De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster niet betwist dat haar regelmatig verblijf is verstreken. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoekster het feit dat zij langer in het Rijk verblijft dan haar wettelijk is toegestaan niet weerlegt of betwist. Een schending van voormelde artikelen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt dat er geen grondig onderzoek is gebeurd van haar specifieke situatie, met name dat ze één jaar geleden in België is aangekomen, wettelijk samenleeft met haar partner, religieus gehuwd is met haar partner en zwanger is van haar partner, die de Belgische nationaliteit heeft. De geboorte van haar kindje is gepland voor half december en haar kindje heeft recht op onderwijs en opleiding in België. Ze wijst tevens op de elementen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd: *“Bovendien geeft het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene zwanger is, geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.”*

In tegenstelling tot verzoeksters betoog blijkt uit de bestreden beslissing dat er weldegelijk rekening is gehouden met haar huwelijksaangifte, samenwoning en zwangerschap. De gemachtigde wijst er evenwel op dat deze elementen haar geen automatisch recht op verblijf geven. De Raad herhaalt dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan wettelijk is toegestaan en dit niet wordt betwist. De gemachtigde motiveert bovendien dat de scheiding met haar partner slechts van tijdelijke aard is: de tijd die nodig is om haar situatie te regulariseren en conform de Belgische verblijfswetgeving binnen te komen. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij meent dat de bestreden beslissing stereotiep is. Waar zij meent dat haar kindje recht heeft op onderwijs en opleiding in België wordt dit ook niet betwist in de bestreden beslissing. De Raad wijst er evenwel op dat het kindje nog niet geboren is, laat staan de leeftijd heeft bereikt waarop het schoolplichtig is.

Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoekster de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht in zich draagt, dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de samenwoning, de huwelijksaangifte en de zwangerschap van verzoekster. De gemachtigde betwist het bestaan van het gezinsleven van verzoekster niet, maar motiveert dat deze elementen haar geen automatisch recht op verblijf geven.

Tevens wordt verder gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

Ter terechtzitting voegt verzoeksters raadsman nog toe dat zij op 9 augustus 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend en op 14 september 2019 in het huwelijk is getreden met haar Belgische partner, wijst de Raad erop dat deze elementen dateren van na de bestreden beslissing. Verzoekster kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze elementen aangezien het bestuur er geen kennis van kon hebben op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in het licht van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing, met name op 12 juli 2019 beschikte.

Uit voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt derhalve uitdrukkelijk dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster, alsook met de huwelijksaangifte, samenwoning en zwangerschap. Hieromtrent wordt gemotiveerd en wordt een afweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden met het thans afgesloten huwelijk en haar aanvraag tot verblijfsmachtiging en het feit dat ze reeds duurzaam verankerd is, benadrukt de Raad dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft dan wettelijk toegestaan, hetgeen verzoekster niet weerlegt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Aangezien het motief dat verzoeksters regelmatig verblijf in het Rijk verstreken is, pertinent is, volstaat dit motief. De samenwoning, de huwelijksaangifte en de zwangerschap stellen verzoekster niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het bestreden bevel getroffen werd conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*.

Verder is er *in casu* geen sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoekster geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu betoogt verzoekster dat zij reeds duurzaam verankerd is in België, al vele maanden niet meer woont in haar land van herkomst, er niemand is om voor haar te zorgen en ook niemand voor haar zwangerschap.

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing een bevel bevat om binnen de 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten tenzij verzoekster beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Vervolgens leest de Raad in de bestreden beslissing dat de gemachtigde onder meer aanhaalt dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Hierop gaat verzoekster niet in, laat staan dat zij de motieven weerlegt. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806). Ook wordt niet aangetoond dat verzoekster geen nauw contact zou kunnen blijven onderhouden met haar partner onder meer middels de moderne communicatiekanalen. Verzoekster toont evenmin aan dat haar partner haar niet kan vergezellen in haar land van herkomst voor de tijd die nodig is om te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. Verzoeksters vaag betoog over dat zij aldaar niemand meer heeft, is ook niet van aard om een hinderpaal te vormen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoekster toont verder niet op concrete wijze aan waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staakt, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoonde.

Verzoeksters aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing “*het gezag van gewijsde*” heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is aldus onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN